

[Løvig Simonsen]

se af kernekraft i Danmark er uændret. Det betyder, at de undersøgelser om sikkerhed og affaldsopbevaring, som afsluttes inden længe, vil blive nøje vurderet af regeringen inden en stillingtagen til spørgsmålet. Herudover vil forhold som økonomi, forsyningssikkerhed og effektbehov naturligvis indgå i regeringens vurderinger. Når det er sket, kan man foretage den afsluttende vurdering af disse forhold, og så vil regeringen tage stilling til, om spørgsmålet om anvendelse af kernekraft i Danmark er presserende . . .«

Der er i denne opridsning af statsministerens holdningsændring fra 1981 og til nu ingen grund til at forplumre vandene yderligere ved at erindre om de øvrige regeringspartiers meningstilkendegivelser i forbindelse med statsministerens udtalelser til Jyllands-Posten den 7. januar 1984.

Det kan efter statsministerens seneste tilkendegivelse anses for givet, at regeringen og statsministeren ikke har aktuelle overvejelser om at foretage sig noget med hensyn til en afklaring af spørgsmålet om, hvorvidt der skal bygges atomkraftværker i Danmark eller ej og de redegørelser, vi fik fra statsministeren; og energiministeren, viser jo også, at man stadig væk overvejer og vurderer.

I den forbindelse rejser der sig to interessante spørgsmål. For det første: hvilke oplysninger og analyser lægger statsministeren til grund for sine udtalelser? Og for det andet: hvad skal i den mellemliggende overvejelserperiode træde i stedet for atomkraft?

Når det drejer sig om det første spørgsmål: hvilke oplysninger og analyser der kunne ligge til grund for statsministerens udtalelser, kan det jo ikke være rapporterne om sikkerhed og affald eller for den sags skyld forsuringsrapporten, som jo snart skal til behandling her i folketinget, der kan være anledningen til statsministerens udtalelse. For her er statsministeren jo enig med socialdemokratiet om, at disse rapporter skal offentliggøres og debatteres, førend folketinget kan tage stilling. Årsagen må altså søges et andet sted, nemlig i økonomien. Her ligger der jo et righoldigt materiale fra forskellige uafhængige institutioner samt rapporter fra OECD, EF m.v., sådan som statsministeren også var inde på i sin redegørelse.

Rapporten fra Cambridge, »Energy and Research Associates«, f.eks. siger klart, at der er store forskelle i anlægspriser og der-

med kWh-prisen for de forskellige atomkraftværker i USA, således at de tidligst byggede har den bedste økonomi, medens de senere byggede har en fordoblet kWh-pris, og endelig at mange af de projekter, der blev påbegyndt i slutningen af 1970'erne, ikke er færdigbyggede, fordi der ikke var tilstrækkelig kapital, og fordi den kWh-pris, der ville blive resultatet af en færdiggørelse, ville ligge højere, end hvis man brugte olie. Så det er naturligt, at markedet i USA er stagnerende.

Vender vi blikket mod EF, ser situationen noget anderledes ud, idet antallet af kernekraftværker er blevet forøget med 8 i 1983, heraf 5 i Frankrig, 3 i England og 1 i Vesttyskland, og man forventer en yderligere stigning i 1984. Det fremgår derimod ikke af Kommissionens beretning for 1983, hvordan den fremtidige udvikling vil blive økonomisk i forholdet mellem atomkraftværker og traditionelle, kulfyrede kraftværker, men dette vil statsministeren eller energiministeren måske være i stand til at oplyse om. Det havde jeg i hvert tilfælde håbet, men på baggrund af de udtalelser, der er kommet indtil nu fra henholdsvis statsministeren og energiministeren, må vi jo afvente de overvejelser, man stadig væk gør sig om atomkraftværker her i Danmark.

Foruden den vaklende økonomi i en lang række a-kraftprojekter er det også interessant at bemærke, at kulprisen er faldende og dermed støtter kulfyrede kraftværker i konkurrencen, også selv om der skal foretages en forøget rensning for svovldioxid m.m.

Socialdemokratiet kan derfor være enig med statsministeren i, at en økonomisk vurdering ikke gør opførelse af atomkraftværker aktuel. Denne konklusion må så naturligvis føre til en række forslag om, hvad der skal sættes på i den periode, der vil gå med de overvejelser, regeringen ønsker at foretage, og her må vi i socialdemokratiet undre os noget, for indtil nu har regeringen ikke taget konsekvensen af sine egne udtalelser.

Et af de områder, hvor socialdemokratiet sammen med et flertal her i folketinget ønsker en forstærket indsats, er på området omhandlende vedvarende energi. Her ønskede regeringen at nedskære drastisk på tilskudsmidlerne. Socialdemokratiet fik sammen med SF, det radikale venstre og VS rettet op på dette, men desværre ikke i den størrelsesorden, som vi godt kunne tænke os.